ἀντὶ τ̃, τοὺς, ἡμῶν, ἡμεῖς, πείθομαι, καὶ εἰρωνεύω. τὸ δ', Ἀθηναίων. ἀντὶ τ̃ Ἀθηναίων, καὶ γὰρ ἀντὶ τ̃ γε, τοῖς Λακωσι ἴδια ἐστιν. ὡς καὶ τὸ μὲν, καὶ τὸ πᾶ. ἀντὶ τ̃ μὴ ὦ, ὅπη, πῶς. ὁ νοῦς. τόν γε μὴ τῶν Ἀθηναίων ὄχλον τίς ὦ πῶς ἂν πείσειεν ἀν μὴ πλανᾶν, καὶ ἀπατᾶν τοὺς ἄλλους; Ρυγχάχετον.) ἐν τῇ τῆς λέξεως γραφῇ διαφέρονται οἱ Λεξικοί. ὁ μὲν Σουίδας, τούτων μνημονεύων, ρυχάχελον ἄνευ τοῦ γ γράφει, ὦ ἑρμηνεύει θόρυβον, συρφετόν. ὁ δ' Ησύχιος, τ̃ προτέρου χ ἐκβληθέντος, ῥυάχετον γράφει, καὶ ὁμοίως ἑρμηνεύει θόρυβον. ἢ τ̃ ῥέοντα ὀχετόν. ἀλλ' ὅπως ἂν εἴη, ἀλλὰ ταύτης ἡ λακκήνα φησὶ τοὺς Ἀθηναίους ἐκ εἰ διακεκμῆκε, τ̃ αὐτῆς δῆμον, ὡς ἀπαθᾶ σαλον, ἀραχώδη, φλύαρον, πολυλόγον, καὶ φαῦλον σκώπτει. ὦ πρ̃ὸντι, ὡς οἱ μὲν Λάκωνες ἀλλὰ τὴν τ̃ βραχυλογίας εὐστοχίαν καλῶς ἤκουον, καὶ ἐπῃνοῦντο, οὕτω καὶ τοὐναντίον οἱ Ἀθηναῖοι ἀλλὰ τὴν ἑαυτῶν πολυλογίαν, καὶ λίαν φλυαρίαν, καὶ ἀσασίαν, κακῶς ἤκουον, καὶ ἐψέγοντο. καὶ ἄνω ἐν τ̃ Σφηξὶ, καταφρονητικῶς τούτους, τ̃ Ἀθηναίων κολοσυρτὸν τινες λέγει. τινὲς μὲν τοὶ ῥυχάχελον ἐνταῦθα γραστέον οἴονται. ὦ τ̃ Κλέωνα δηλοῦσθαι λέγουσιν; ὃς ἀλλὰ τὰς ἄγαν ἁρπαγὰς, ῥύγχος αἰεῖ, εἴτε αἰεῖ ἔχειν ἐλέγετο. διὸ καὶ ἐν Ἱππεῦσιν Βυρσαίετος ἀγχυλοχείλης καλεῖται. καὶ τοῦτο ἐκ ἀπίθανον. Μὴ πλαδδικῶ.] φανερὸν σφάλμα ἐν τῇδε τῇ γραφῇ. πλαδδικῶ γὰρ, λέξις ἄγνωστός ἐστιν. ἐν τῷ Σούδᾳ πλαδιᾶν ἀλλὰ τ̃ ἐνὸς δ γραφόμενον ἑρμηνεύεται, πραγφρονεῖν, πολεμεῖν, πλησιάζειν. ὦ πρὸς τὴν Ησυχίῳ, πλαδδῇ, ματαίζει, ὑβρευέτω. ἐξ ὧν ὦ ἐν τῷ Σούδᾳ, οὐ πλησιάζειν, ἀλλὰ πλεονάζειν ἴσως γραστέον δοκεῖ. καὶ τοῦτο, ἀντὶ τοῦ, ἀλαζονικῶς ἐπαίρεσθαι ὡς καὶ ἐν τῷδε τοῦ Δημοσθένους καὶ Φιλιπ. ὅτι πλεονάζειν ἐπεχείρουν. καὶ δὴ αἵδε αἱ ἑρμηνεύσεις, ὅτι πάλιον νοῦν ἐνταῦθα ποιοῦσι. πρὸς δὲ τοῦ γραφῆς διόρθωσιν, τινὲς μὲν πλαδδιοῦν γραπτέον οἴονται, ἀντὶ τοῦ πλαγιοῦν. ὅπερ μεταφορικῶς ληφθὲν, δηλοῖ τὸ πλαγίως, ἤγουν δολίως ἄγειν. τὸ δὲ γ εἰς δ Δωρικῶς τραπὲν λέγουσιν, ὡς ἐν τῷ δα ἀντὶ τοῦ γα, τουτέστι γῆ, ὦ δνόφος ἀντὶ τοῦ γνόφος. καὶ τὸ ἕτερον δ μέτρου χάριν ἐπενηνεγμένον. ὅπερ ἐκ ἀπίθανον. Ἄλλοι δὲ, ὃ καὶ ἀξιοπιστότερον, γραπτέον νομίζουσι πλαδδιῶν, τουτέστι πλανᾶν, καὶ ἀπατᾶν. κοινῶς γὰρ λέγεται πλάζειν. Δωρικῶς πλάσδειν, ὡς συείζειν, συείσδειν. καὶ Λακωνικῶς εἰδικώτερον πλαδδεῖν. τοῦ ζ εἰς δύο δηλονότι τραπέντος. ὡς ἄνω προείρηται ἐν τῷ γυμνάσδομαι. ὅθεν ῥήματα θεματικὰ φαίνεται ἐκπεπατῆσθαι πλαδδεῖν, καὶ πλαδδῶν, καὶ κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ι πλαδιδῶν. ὅ ἐστι Δωρικὸν ἀντὶ τοῦ πλαδδιοῦν, ὡς τὰ ἱππῶν, ῥιγῶν, ἀντὶ τῆς ἱππεῦν, ῥιγοῦν. οὕτω καὶ Μῶλα, ἀντὶ τοῦ Μῶλα λέγουσιν οἱ Δωρικοὶ, ἐν πλείοσι τῶν ι διφθογγον εἰς ω τρέποντες. Σημείωσαι δὲ τοὺς Ἀθηναίους ὡς ἀπατηλοὺς, καὶ δολίους, καὶ ἀπίστους, καὶ πραπαπόνδους νομισθῆναι. τοῖς δὲ τῆς Ἀθηναίων τρόποις δολίοις, τῶν τῆς Λακώνων ἁπλῶν, καὶ ἀδόλου φύσιν ἀντιτίθησιν. Ημεῖς, ἀμέλει.] ταῦτα γραπτέον καὶ διαστικτέον οὕτως,

Ημεῖς, ἀμέλει. Οἷα δὲ παρ' ἡμῖν πείθομαι, τουτέστιν ἡμεῖς. μὴ τούτων φρόντιζε. μὴ ἀθύμει. τὰ ἐν ἡμῖν ὄντα, τὰ ἐν ἡμετέρᾳ χειρὶ κείμενα, εἰς τὸν ὦ χάριν, τ̃ δῆμον Ἀθηναίων πείθομαι. τινὲς δὲ καὶ οὕτω γράφουσιν,

Ημεῖς, ἀμέλει σὺ, λάγε παρ' ἡμῖν πείθομαι.

ἐ πιθανόν. καὶ ὅτως ἑρμηνευτέον, κ̃ τάδε παρ' ἡμῖν ὄντα, τουτέστι κ̃ τῷ ἡμῶ δυώαμιν, ὅσον ἐν ἡμῖν ἔστι, ταῦτα πρὸς δ ἡμῶ τῆς Ἀθηναίων πείθομαι. ἀμέλει σύ. μὴ φρόντιζε, μηδ' ἀθύμει. ἀλλὰ θάρρει. τὸ δ' ἀμέλει ὀπτορρηματικῶς μὲν ληφθὲν, δηλοῖ τὸ πάντως, καὶ συγκατάθεσιν σημαίνει, καθάπερ Εὐσταθιος λέγει. ὅταν ὦ προστακτικόν ἐστι τ̃ ῥήματος ἀμελεῖν, πρὸς ὃ τὸ μελεῖσθαι, καὶ φροντίζειν ἀντίκειται. Οὐ λιποπτυγᾶς.] καὶ ἐνταῦθα τῆς παλαιᾶς βιβλίων ἡ γραφὴ διεφθαρμένως εἶχεν. οὕτω γὰρ τὸ πεῖν ἐν πᾶσι γράφετο,

Οὐχ' ἃς ἀπαδλᾶς.

ἀλλὰ καὶ ἐννοίας, καὶ μέτρου χάριν, οὕτω γραπτέον, ὡς νῦν ἔχομεν. ταύτῃ δὲ τὴν ἐπαρνόθωσιν βεβαιοῖ τὰ εἰς τοὺς Ιππεῖς χόλια, ὅπου ταῦτόν τ̃ σίχον ἑρμηνεύει,

Πολλοῖς γ' ὑπολίποις πυγιδίοισιν ἐχαείσω.

Οἱ γὰρ Ἀθηναῖοί, φησι, πάντες λεπτοὶ ἐτύγχανον τὰ ὀπίσθια ἀπὸ Θησέως. ὑπόλιπα δὲ, τὰ λεπτυσμμένα. κοινῶς οὖν τοὺς Ἀθηναίους λιποπυγᾶς φασι. ὦ πλάττουσι δὲ τ̃ περὶ Θησέως μῦθον, ὅτι ἐλκόμβυος ἀπὸ τοῦ Ηρακλέους, κατέλιπεν, ὅπη τὸν πέτραν τὸν πυγμὴν. νῦν δὲ οἰκείως εἶπεν ὅπη τῆς ἐρεσσόνης. δῆλα τὰ καθέδραν λεπτοπύγων ὄντων. καὶ λιποπύγους, οἱ λεῖοι τὸν πυγμόν. τοιαῦτ ἂ αἱ πυγαὶ τῆς ναυτῆς δῆλα τὸν σῶν ἐχῆ ἕδραν, καὶ εἰρεσίαν, Καὶ Πολυδεύκης, οἱ ἐνδελεῶς τῆς πυγῶν ἐχοντες, λίαποι, καὶ ὑπόλιαποι καλοῦνται, ἃ λιποπύγους. ἐφ' ᾧ μάλιστα οἱ Ἀθηναῖοι κωμῳδοῦνται. ἐκ τῶν οὖν δῆλον, ταῦτα μετ' ἐρωτήσεως ὕτω γραπτέον.

Οὐ λιποπύγας ἔχοντι ταὶ τριήρεες,

Καὶ τ' ἀργύριον τῶθυνον ἢ πρᾶ τᾷ σιᾷ;

ὁ νοῦς. αἱ τριήρεις ἐκ ἔχουσι λιποπύγας, ἤγουν Ἀθηναίους ὑπολίπους τ̃ πυγμῆς; νῦν αἱ τριήρεις ἐκ ἔχουσιν ἐρέτας; ἀχὶ τοῖς ἐρέταις καθωπλισμένοι εἰσί; καὶ τὸ ἀργύριον τὸ ἄθυσον, καὶ ἄπειρον ἆρα πρᾶ τῇ θεᾷ ἐστι; ταῖς τειήρεες ἔχοντι, Δωρικῶς. ἀντὶ τ̃ αἱ τειήρεις ἔχουσι. Τ' ἀργύριον τῶθυνον.] τινὲς Ιωργύριον, ὡς τῶθυνον γραστέον οἴονται. τ̃ γὰρ γραφῆς τ̃ αὐτ̃ λόγον ἐχῆ λέγουσι. οὕτω καὶ τὼμπέχονον, καὶ Ιωγαλμα, ἀντὶ τ̃ τὸ ἀμπέχονον, ὦ τὸ ἄγαλμα. ἀλλὰ ταῦτα μὲν κ̃ κράσιν τῆς ο καὶ α εἰς ω γίνεται. τὸ δὲ ταργύριον, οὐ κ̃ κράσιν, ἀλλὰ κατ' ἀποβολὴν τ̃ ο τ̃ ἄρθρου προσακτικοῦ. διὸ βέλτιον ἴσως καὶ τινας γραφεῖν δῆλα τ̃ τ̃ ἀποστροφὴν ἔχοντος, οὕτως, τ' ἀργύριον. ἵνα δηλῶσι εἰς μηδεμίαν ἐχῆ κράσιν. ἄθυσον δὲ οὐδετέρως, καὶ ὅπι θετικῶς οἷς ὑπέρμετρον, ἄπειρον. μεταφορικὴ λέξις. ἄθυσος γὰρ κ̃ τ̃ Σούδᾳ, ὃ οὐδεὶς εἰσέρχεται δῆλα τὸ βάθος. καὶ Εὐσάθιος λέγει ἄθυσον συγκεῖσθαι, ἐκ τ̃ α ὀπτατικοῦ, καὶ τοῦ θυσὸς, ὅ, ἐστι βυθός. Η πρᾶ ταῖ σιᾷ.] ἀπὸ τ̃ εἰμὶ, τὸ ὑπάρχω, γίνεται πρᾶτικὸς ὦ, καὶ Αἰτικῶς ἢ ἄνευ τ̃ ν. ὅπερ, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Σούδας, τίθεται καὶ ὅπι τέλους προσώπου. ὡς ἐνταῦθα. ταὶ σιᾷ δὲ, γραπτέον ἴσως, τᾷ σιᾷ, ἀντὶ τοῦ τᾷ σιᾷ, τουτέστι τῇ θεᾷ. καὶ τοῦτο μὲν ἀρχαϊκῶς. τὸ γὰρ ι, οὐχ ὑπογράφεται, ἀλλὰ πραγράφεται. πλὴν ἡ θεὸν καλεῖ τὴν Αθηναν. Τούτων δὲ σαφεστέραν ἐξήγησιν ἔχομεν ἐν Πλούτῳ, ὅπου τὰ χόλια ἐξηγεῖται τούσδε τοὺς δύο στίχους,

Τὸν πλοῦτον, οὗπερ πρότερον ὦν ἱδρυμένος,

Τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τ̃ θεοῦ.

Οπίσω γὰρ, τοῦ νεω, διπλοῦς ὢν τοῖχος τ̃ καλυμμένης πολιάδος Ἀθηνᾶς, ἔχων θύραν, ὅπου ὢν θησαυροφυλάκιον. ὅπερ τὰ χρήματα ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ ἀπέκειτο. μέσον δέ ἐστι τ̃ ἀκροπόλεως, ἔνθα ὢν τὸ ταμιεῖον ὄπισθεν τοῦ τ̃ Ἀθηνᾶς ναοῦ. Τούτων καὶ Σούδας μνημονεύειν δοκεῖ, ὅπου τὸν λέξιν ἄθυσον ἑρμηνεύων, τέλος λέγει, Εως ἂν ᾖ τὸ ἀργύριον τὸ ἄθυσον πρᾶ τῇ θεᾷ, ἐκ εἰρωνεύσουσιν. ὧν γὰρ τῇ ἀκροπόλει, χίλια τάλαντα ἀπέκειτο. Παρεσκευασμένον.] τ̃ ἡμῶ τέχνας δηλονότι. νῦν γὰρ τὸ πραπαρασκευάζειν, καὶ τὸ σωτίθεσθαι, τὸ τεχνᾶσθαι, καὶ μηχανᾶσθαί τι σημαίνει. καὶ ταῦτα σωνωνύμως λέγεται. λέγομεν δὲ σωτίθεναι, ἀντὶ τοῦ δόλους, καὶ μηχανὰς καθ' τινος ῥαίστειν. ὃ ὅπβουλεύειν τινί. Σοφ. Οιδ. Τυρ.

Κλαίων δοκεῖς μοι ὦ σὺ, χ' ὧ σωθεὶς τάδε,

Αγηλατήσειν.

Πάντα κ' ἔχοι.] ἥδε ἡ γραφὴ οὐ καλῶς ἔχει. καὶ γὰρ τὸ μέτρον χάζει. τινὲς οὖν οὕτω διορθοῦσι καὶ ἐκπληροῦ-